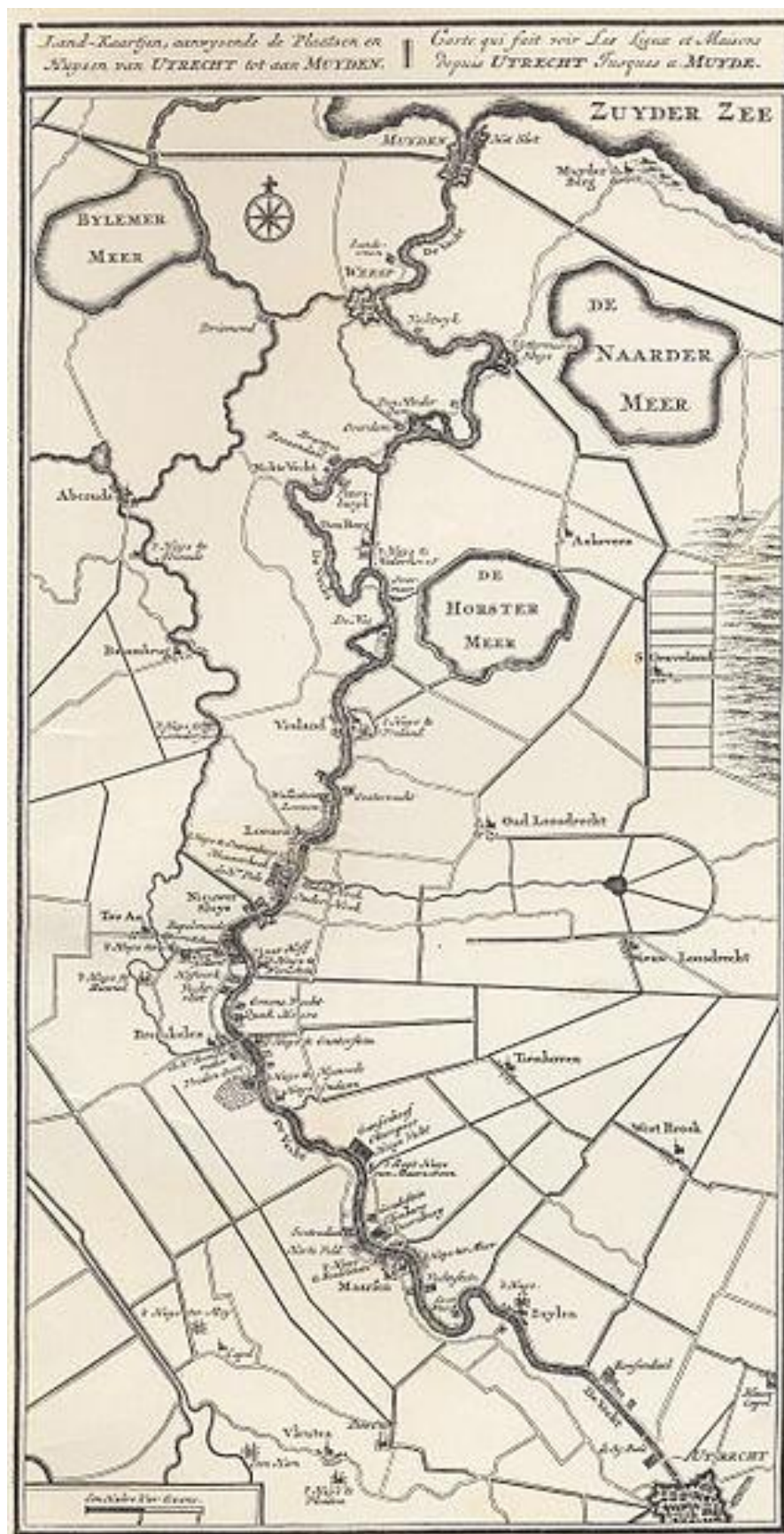

SAMENVATTING BUITENS LANGS DE VECHT

INLEIDING

Niet alle oorspronkelijke buitens en kastelen langs de Vecht hebben de tand des tijds doorstaan.

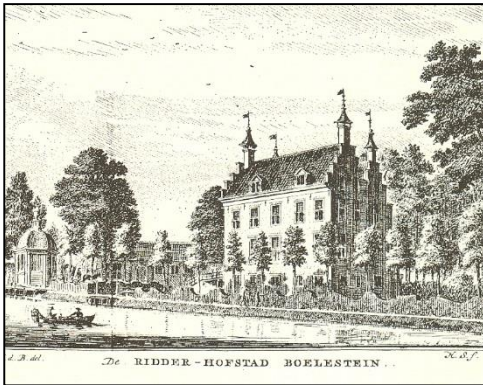
Dit overzicht gaat alleen over de nog bestaande gebouwen. Het Nut gaat met u een tocht over de Vecht maken. Veel monumenten zijn echter ook van de weg af zeer de moeite waard en de Horecagelegenheden in de dorpen langs de Vecht zijn niet te versmaden, mede omdat ook veel daarvan in monumentenpanden hun thuis hebben gevonden.

Het aantal grotere en kleinere bezienswaardige buitenhuizen is zo groot dat wij ons hebben moeten beperken. Over de architecten en de bewoning, maar dan zou deze samenvatting die titel niet meer verdienen.

Het is niet uitgesloten dat wij aandacht hebben besteed aan buitens die wij per boot niet kunnen aandoen. Dat is een gevolg van het feit dat noch de busonderneming noch de rederij daarover informatie verstrekten. Daarom staan ze alfabetisch gerangschikt.

KASTELEN

Bolenstein of Boelenstein, in Maarssen Bouwkundige geschiedenis

Het huis had in de 17e eeuw een dubbele bekapping ter weerszijden met dubbele trapgevels. Het had vier schoorstenen met piramidevormige bekroningen met windvaantjes. In 1825 is dit vervangen door een vierkante kap met een torentje en klok. Er werd ook een brug-bordes aangelegd. De muren zelf werden gepleisterd met geblokte banden aan de hoeken. In 1917 is een erker aangebouwd. Vanaf 1960 is het huis gerestaureerd en ontleisterd.

Eigenaren

Het wordt voor het eerst genoemd in 1340 en is waarschijnlijk gebouwd door een Derck van Bole, aan wiens familienaam het zijn naam zou danken. In 1404 draagt de toenmalige eigenaar (Dirck van Bole) het in leen op aan de Bisschop van Utrecht.

In 1438 is het verkocht aan ridder Otto Snaef.

Later worden de Van Nijenrodes eigenaar. Daarna achtereenvolgens

De families eigenaar: Snellenburg, Van Zuylen van Nijvelt, Godin, de Malapert en Van Heeckeren.

In de 19e eeuw zijn de eigenaren Johannes Fähræus, Walland, Abels Visser, Wolff, Strick van Linschoten, Van der Vijssel en begin 1900 J.M. de Muinck Keizer, die het in 1942 verkocht aan de gemeente Maarssen. De gemeente gebruikte het o.a. als huisvesting voor de Rijkspolitie en als distributiekantoor.

In 1960 verkoopt de gemeente het aan de architect B.O. van den Berg. Van 1981 tot 1999 woonde de filmproducent Matthijs van Heijningen in het huis.

Uiteindelijk wordt dan de 2006 in opspraak geraakte vastgoedmagnaat Jan-Dirk Paarlberg de eigenaar. Hij had hier enige kantoorruimten aan de latere Commissaris van de Europese Commissie Neelie Kroes gratis beschikbaar gesteld.

Theekoepel

Tot 1903 hoorde bij Bolenstein een theekoepel. De huidige theekoepel bij het hoofdgebouw is afkomstig van de nabij gelegen buitenplaats Doornburgh.

Gunterstein, in Breukelen

Het eerste Gunterstein

Het oorspronkelijke kasteel werd rond 1300 gebouwd door Ghisebrecht Gunter, bijgenaamd Grote Ghise.

Hij was gehuwd met Joffr. Hillegond van Rijn, afkomstig van Vroonhoeve De Poel in Breukelen. Vermoedelijk heeft zij het land ingebracht waarop het huis gebouwd is.

Grote Ghise werd rond 1340 opgevolgd door zijn zoon Ghisebrecht Gunter jr. Deze droeg het kasteel, tot dan vrij bezit, rond 1343 op aan de Graaf van Holland en ontving het terug in leen; om die reden werd hij in 1344 uit de Raad van Utrecht gezet. Hij sneuvelde met zijn zoon Ghisebrecht voor Gent tijdens een veldtocht in Vlaanderen in 1381.

Zijn dochter Petronella (Joncfr. Nelle Ghisebrecht die Gunters dochter) volgde hem op, bevestigd in een leenbrief van 5 mei 1386. Aan het geslacht Gunter herinnert naast de naam, het wapen van deze familie: Drie gouden leliën op een veld van keel, dat voorkomt op de naar de Vecht gekeerde achtergevel van het huidige huis. Vermoedelijk is het in de late middeleeuwen bekende Utrechtse geslacht Van Lichtenbergh aan het geslacht Gunter ontsproten, aangezien deze familie hetzelfde wapen voerde, uitgebreid met een balk.

Hoe het Petronella vergaan is, is onbekend, noch hoe Gunterstein is overgegaan naar haar opvolger Splinter van Loenersloot, circa 1396.

De naam Gunterstein wordt voor het eerst gebruikt na de periode van de Gunters in een brief van Willem van Beieren en Henegouwen, graaf van Holland, aan de bisschop van Utrecht van 20 november 1399. Gunterstein is dan zeven morgen groot, circa 6 hectare.

In een acte van 16 september 1415 geeft Willem VI graaf van Holland, Gunterstein als vrij, eigen huis aan Elsabee van Loenersloot, vrouwe van Ysendoorn en dochter van Splinter.

Kort daarna verkoopt zij het huis aan Hugo de Bloot, die het op 8 januari 1417 weer opdraagt aan en het terug in leen ontvangt van gravin Jacoba van Beieren.

Hugo vlucht als Hoeks edelman in 1425 naar Delft of het buitenland en transporteert Gunterstein in 1437 aan zijn kleindochter Ermgard van Valckendaal, dochter van Isabella de Bloot en Peter van Valckendaal (leenbrief d.d. 23 december 1437). Na het overlijden van Ermgard ontvangt haar zoon Daniël van Everdingen Gunterstein in leen op 30 augustus 1459, na wiens dood zijn zoon Jasper van Everdingen op 5 november 1483 met Gunterstein werd beleend. Hij verkocht het huis aan Hendrik de bastaard van Nijenrode blijkens een leenbrief van 27 mei 1500. In 1508 werd het huis ingenomen door de Bourgondiërs en op voorspraak van de Bisschop ontruimd. In 1511 werd het kasteel overrompeld en gesloopt door de Utrechtenaren, 86 man hebben vier dagen gewerkt aan de afbraak van Gunterstein en Nijenrode. De stenen werden afgevoerd naar de stad voor het herstel van de Bemuurde Weerd, die door acties van de heer van IJsselstein was beschadigd. Van het eerste Gunterstein zijn geen afbeeldingen bekend.

Het tweede Gunterstein

In 1518 werd het tweede Gunterstein gebouwd door Gijsbrecht van Nijenrode, die zijn in dat jaar overleden vader opvolgde.

Op 23 mei 1539 erkenden de Staten van Utrecht Gunterstein als ridderhofstad. Gijsbrecht was gehuwd met Cornelia van Waveren. Na zijn dood in 1553 ging Gunterstein naar zijn zoon Hendrik.

Toen deze kinderloos was gestorven werd zijn broeder Jacob van Nijenrode in 1588 met het Huis beleend. Nadat hij eveneens kinderloos was overleden, volgde hun moeder Cornelia van Waveren, op (leenbrief van 27 april 1568). Zij droeg het huis over aan haar kleindochter Christina Monix, dochter van Margaretha van Nijenrode en Jan Monix (leenbrief van 24 september 1571).

In 1573 werd Adriaan Vijgh met 500 soldaten van Schoonhoven naar Breukelen gezonden om de Vecht af te sluiten. Hij wierp schansen op en legde een bezetting van 40 man op Gunterstein. Toen Jan Baptista Taxis, foruarge-meester der Spanjaarden te Utrecht, dit vernam, trok hij met Spaans krijgsvolk naar Breukelen, overviel Vijgh en dwong hem de schansen en Gunterstein te ontruimen, waarop Taxis met de zijnen Gunterstein bezette en de schansen sloopte.

Christina Monix was gehuwd met mr Gaspar de Bruxelles, heer te Gendereng of Grandreng, eerste Raad (vice-president) van de Hove van Utrecht. Na haar dood werd haar zoon jhr Carel de Bruxelles op 31 december 1603 met Gunterstein beleend.

In zijn tijd werd door Jan Rutgersz van den Berch, gezworen landmeter voor den Hove van Utrecht, op 17 september 1604 een kaart van het landgoed gemaakt.

Op 7 juli 1611 verkoopt Carel de Bruxelles Gunterstein aan Johan van Oldenbarnevelt, ridder, heer van Berckel, raadspensionaris, enz.

Gunterstein bestaat dan uit de oorspronkelijke zeven morgen, leenroerig aan Holland, plus negentien en een halve morgen, leenroerig aan de Abdij Pauli binnen Utrecht, in totaal zesentwintig en een halve morgen, ongeveer 23 hectare, bestaande uit twee boomgaarden, bouw-, wei- en hooiland. Op 3 december 1611 werd Van Oldenbarnevelt door de Staten van Holland en West-Friesland met Gunterstein beleend.

Na Van Oldenbarnevelts veroordeling en terechtstelling werd op 4 juni 1619 zijn bezittingen in Breukelen in beslag genomen.

Op 20 juni 1625 is jhr Theophilus van Cats als man van Deliana van Brederode met Gunterstein beleend. Zij was een dochter van Geertruid van Oldenbarnevelt en Reinoud van Brederode en kleindochter van de raadspensionaris. Deze belening geschiedde krachtens een acte van handlichting door de Staten van Utrecht op 15 juli 1624 verleend aan Maria van Utrecht, weduwe van Johan van Oldenbarnevelt, met betrekking tot diens geconfisqueerde goederen - voor zover zich deze in den lande van Utrecht gelegen waren - krachtens de afstand harer goederen door Maria van Utrecht aan haar kinderen en kleinkinderen gedaan en een onderlinge verdeling van de betrokken goederen door laatstgenoemden. (Mededeling van het Rijksarchief te 's-Gravenhage).

Na het overlijden van Deliana van Brederode volgde haar zoon jhr Willem van Cats op, blijkens een leenbrief van 20 juni 1635. Hij overleed kort hierop, waarna zijn zuster Catharina Maria van Cats op 17 september 1636 met Gunterstein werd beleend.

Bij haar overlijden volgde haar zuster Anna van Cats op, krachtens een leenbrief van 3 juni 1649. Uit de nu volgende leenbrief van 9 juli 1653 blijkt dat Anna van Cats en haar echtgenoot jhr Pieter van Wassenaer Gunterstein hebben verkocht aan Agnes van Bijler, weduwe van jhr Adriaen Ploos van Amstel. Deze Adriaen Ploos had op 4 december 1621 (oude stijl) de Ambachtsheerlijkheid van Tienhoven gekocht van het Kapittel van Sint Pieter te Utrecht. In 1659 droeg Agnes het Huis -onder behoud van vruchtgebruik- over aan haar zoon jhr Engelbert Ploos van Amstel (leenbrief van 9 september 1659). Sinds die datum zijn Gunterstein en Tienhoven in één hand.

Toen in de zomer van het jaar 1673 de schans te Nieuwersluis door de Hollandse troepen bezet was, werden te Breukelen Franse troepen gelegerd, deel uitmakende van een regiment Zwitsers. Bevelhebber La Fosse had zijn hoofdkwartier op Nijenrode; een luitenant zetelde op Gunterstein. Nadat Naarden op 12 september door de Staatse troepen was veroverd, staken de Fransen Gunterstein in brand en lieten de slottoren in de lucht vliegen. Op 16 en 17 september volgde de verwoesting van Nijenrode en trok de vijand weg. Van Gunterstein bleef een ruïne over.

Het derde Gunterstein

In 1680 werd de ruïne verkocht aan de 48-jarige Magdalena Poulle (Calais 1632 - Amsterdam 10 juni 1699), weduwe van Juan Dormion en van Adriaan Daem. Zij liet het Huis weer opbouwen zoals het er nu nog staat en de Buitenplaats aanleggen. Magdalena bepaalde in haar testament van 12 februari 1697 middels de vestiging van een fidei-commis, dat Gunterstein bewaard moest blijven met alle ap- en dependentiën tot een stamslot aan haar geslacht (hoewel ze zelf kinderloos was). Nadat in de Napoleontische tijd het fidei-commis werd afgeschaft, heeft elke opvolgende erfgenaam deze bepalingen herhaald. De ontwerper van het nieuwe Gunterstein was waarschijnlijk de Amsterdamse architect Adriaan Dortsman (1635-1682). Het is gebouwd in een late variant van het Hollands Classicisme, de

Strakke Stijl.

Medio 19e eeuw is het park aangepast naar ontwerp van S.A. van Lunteren.

Op 31 december 1952 is Gunterstein met alle "ap- en dependentiën" ondergebracht in de (familie) Stichting Ridderhofstad Gunterstein. De statuten van de Stichting bevatten weer de bepalingen uit het testament van Magdalena Poulle. In 1996 verkreeg de Stichting de ANBI status, herbevestigd in 2010.

Beschrijving van het huidige Huis Gunterstein

Geheel omgracht, blokvormig pand op vrijwel vierkante grondslag opgetrokken uit baksteen en bestaande uit een onderbouw, twee verdiepingen (N.B. de eerste etage is de tweede verdieping) en een attiek (Een omlijsting, die het dak aan het oog onttrekt).

De hoeken zijn afgewerkt met geblokte lisenen. (Al dan niet dragende pilaren met een repeterend reliëf)

De attiekverdieping wordt gevormd door een hoofdgewel met triglyfen (rechte horizontale daklijst steunend op korte verticaal geornamenteerde stenen, die reliëfs, metopen, omsluiten) en metopen.

Het met Oud-Hollandse pannen gedekte afgeplatte schilddak (oorspronkelijk met een rondlopende zakgoot) wordt bekroond door een hoge vierkant gemetselde schoorsteenvormige toren met dubbele hoekpilasters waartussen gemetselde rondboognissen. In elke nis staat een op een sokkel geplaatst vrouwenbeeld, twee van terracotta en twee van hout, die de vier seizoenen voorstellen. (Dit laatste wordt nu in twijfel getrokken door de restaurateur van het noordelijk beeld, dat volgens hem Apollo verbeeldt).

Muiderslot, in Muiden Geschiedenis

Bouw

Wanneer het Muiderslot gebouwd is, is onzeker. Meestal zegt men dat het rond 1280 door graaf Floris V werd gebouwd, maar mogelijk bestond het kasteel toen al en heeft de graaf het slechts gekocht.

Het kasteel werd gebouwd aan de monding van de Vecht in de Zuiderzee, waar tegenwoordig het IJmeer ligt, een randmeer van het IJsselmeer. Direct bij het kasteel ligt Muiden met zijn haven.

Door middel van een ketting over de Vecht kon Floris V tol heffen bij de langsvarende schepen. **Moord op Floris V**
Graaf Floris V werd op 27 juni 1296 in de omgeving van het kasteel vermoord. Tijdens een valkenjacht werd hij gevangengenomen door de deelnemende edellieden Gijsbrecht IV van Amstel en Herman van Woerden. Hij werd vijf dagen gevangengezet in het kasteel.

Bij een ontsnappingspoging uit het kasteel werd hij, door onder anderen Gerard van Velsen, gedood met 22 messteken.

Het kasteel werd vervolgens verwoest door bisschop Willem van Mechelen, die vermoedelijk met de stenen van het Muiderslot het kasteel Vredelant (Vreeland) liet uitbreiden. Wat restte was een 'borchterrein', pas 70 jaar later werd door graaf Albrecht van Beieren rond 1370 op dezelfde plaats en met dezelfde plattegrond het (huidige) Muiderslot weer opgebouwd, hoewel er ook suggesties zijn dat het slot nooit verwoest is geweest.

Verval en restauratie

In de Franse tijd werd het kasteel als kazerne gebruikt door het Franse leger. Vanaf 1795 werd het slot niet meer bewoond en raakte het in verval. Het Ministerie van Oorlog gebruikte het als opslagplaats, tot het gebouw daarvoor te bouwvallig werd bevonden. In 1825 werd het voor sloop te koop aangeboden, wat zoveel betekende dat de koper het gebouw mocht slopen en de afkomende bouwmaterialen in eigendom kreeg (het terrein werd dus niet te koop aangeboden). Na vele oproepen aan koning Willem I, onder andere van historicus en literator Samuel Iperusz Wiselius, werd de verkoop echter verhinderd. Het gebouw werd door het Ministerie van Oorlog overgedragen aan het

Ministerie van Binnenlandse Zaken. De Afdeling Kunsten en Wetenschappen van dit ministerie begon pas in 1895 met de restauratie, die werd uitgevoerd onder leiding en volgens plannen van Pierre Cuypers. Het Muiderslot en de vesting eromheen zijn nog steeds eigendom van de Staat

Bewoning

Het Muiderslot werd meestal bewoond door slotvoogden, die het kasteel namens hun heer beheerden; dat was bijvoorbeeld debisschop of de landgraaf.

In het begin van de 16e eeuw werd het kasteel korte tijd eigendom van de Geldersen.

In de Tachtigjarige Oorlog werd in 1577 het slot namens Willem van Oranje ingenomen.

De meubels, gebruiksvoorwerpen en schilderijen die momenteel in het kasteel zijn te bezichtigen stammen uit de 17e eeuw. In die periode leefde de schrijver Pieter Corneliszoon Hooft in het kasteel. Hij verzamelde andere kunstenaars om zich heen, de Muiderkring genaamd.

Werkkamer van P.C.Hooft

Overige informatie

- Het Grondplan komt grotendeels overeen met het grondplan van Kasteel Radboud in Medemblik. Ook dat kasteel is gerestaureerd door Cuypers.
- Buiten het kasteel is een pruimenboomgaard, die ook al bestond in de tijd van Hooft. (Een beroemde uitdrukking van Hooft tegen de andere leden van de Muiderkring: "Tot ziens in de pruimentijd").
- Het Waterliniepadij en het Floris V-padij lopen langs het Muiderslot.
- In 2010 vonden hier de opnames plaats van de film: Snuf en het spookslot. Het Muiderslot stelt dan de Ruïne van Brederode voor, voordat het verviel.
- Het Muiderslot staat afgebeeld op Klaveren aas van het standaard kaartspel met Nederlands beeld.
- Aanrader voor later. Ook voor het vieren van feestelijke uitjes met kinderen en kleinkinderen.

Kasteel Nederhorst in Nederhorst den Berg

De oudst bekende vermelding van een kasteel stamt uit de 13e eeuw. Mogelijk is het kasteel ouder of heeft het voorgangers gekend, maar archeologische onderzoek heeft hier nog niet plaatsgevonden. Aanvankelijk heette het kasteel Horst. Er wordt gedacht dat omdat bij Rhenen een kasteel heeft gestaan dat Hogerhorst heette, het kasteel Horst voortaan met Nederhorst werd aangeduid. Een andere verklaring luidt dat hiermee echter de iets lager gelegen heuvel wordt aangeduid ten opzichte van 'De Berg', waarop de kerk is gebouwd en waaraan de nederzetting is ontstaan. Beide plekken - van kasteel en kerk - liggen op een langgerekte stuifduin (geen stuwwal zoals Muiderberg), ontstaan gedurende de laatste IJstijd. Het kasteel lag op een strategische positie, op de grens tussen Holland en Het Sticht. In 1672 werd het door Franse troepen in

brand gestoken, en een jaar later werd het verkocht. Het werd vervolgens herbouwd als een vierkant kasteel met op elke hoek een zeskante toren en kreeg in het begin van de 18e eeuw zijn huidige uiterlijk. Rond 1730 werd er een gietijzeren hek omheen gezet.

Begin 1960 werd Kasteel Nederhorst gekocht door Jan Jonker. Het werd geheel gerestaureerd en bood onderdak aan de unieke uurwerkverzameling van Jonker.

In 1966 werd ruim de helft van het kasteel verhuurd aan Toonder Studio's. Op 10 januari 1971 brandde het kasteel geheel uit. De uurwerkverzameling van Jonker ging hierbij verloren. Mede door de inspanningen van Toonder Studio's kon de klokkenverzameling in oude glorie worden hersteld. Jonker droeg het uitgebrande kasteel over aan de naar zijn echtgenote genoemde Harmine Woltersstichting.

Na restauratie kon het kasteel in 1973 weer worden opengesteld. Toonder Studio's, dat het werk in enkele noodgebouwen had voortgezet, betrok nu ook de bovenverdiepingen van het kasteel, en realiseerde vervolgens een grote studiohal achter de bijgebouwen. Tot ver in de jaren negentig bleef het bedrijf, inmiddels toonaangevend in de publicitaire wereld, in kasteel Nederhorst actief.

Vanwege de associatie met het slot van Toonders hoofdpersoon Heer Bommel wordt het kasteel in de volksmond ook wel Bommelstein genoemd.

In de directe omgeving van het kasteel is door de ANWB een gemarkeerde wandeling uitgezet met de naam "Bommelstein-route".

Ook bijvoorbeeld Loekie de Leeuw, bekend uit het vroegere reclameblok op de publieke TV zenders, kent zijn oorsprong te kasteel de Nederhorst.

Kasteel Nijenrode, in Breukelen

Het kasteel

De naam Nijenrode betekent nieuw gerooide grond.

Rond 1275 liet Gerard Splinter van Ruwiel hier een kasteel bouwen.

Zijn familiewapen bestond uit een gouden veld en een rode balk, en deze kleuren sieren nog steeds de luiken op het landgoed.

Het kasteel is omringd door water en toegankelijk over een tweetal ophaalbruggen.

Er is een aantal bijgebouwen. Het landgoed is toegankelijk via het poortgebouw, dat tijdens de Eerste Wereldoorlog werd gebouwd. Ook het koetsgebouw werd in die tijd gerestaureerd.

Boven de entree van het koetshuis is een reliëf met de ridder Gisbregt von Nijenrode.

Bewoners

Nadat het kasteel in 1481 en 1511 werd verwoest, werd de ruïne in 1536 vererfd naar de familie Van den Bongard. Bernard van den Bongard herbouwde het kasteel tussen 1632 en 1642 in Hollandse renaissancestijl.

Nadat het enige maanden als hoofdkwartier door de Fransen was gebruikt, werd het in 1673 in brand gestoken door Franse troepen onder bevel van de hertog van Luxembourg.

De ruïne werd in 1675 verkocht aan de Amsterdamse koopman Joan Ortt, die onder invloed stond van de mystieke Antoinette Bourignon. Het kasteel werd weer opgebouwd en bleef tot 1853 in handen van de familie Ortt.

In april 1853, wordt Nijenrode via een publieke veiling gekocht door Willem Hendricus de Heus, een Utrechts ondernemer en Statenlid.

Op 1 mei 1854 staat er in de Oprechte Haarlemmer Courant een advertentie waarin kasteel Nijenrode te huur wordt aangeboden. Willem Hendrikus heeft weinig op het kasteel gewoond, want in de zomermaanden woont hij op 'de Pietersberg' te Oosterbeek en in de wintermaanden in villa Sophia's Hoeve, gebouwd bij zijn fabriek in Apeldoorn. Ondanks dat hij het kasteel niet bewoonde, liet hij het in 1860 voor een aanzienlijk bedrag verbouwen in neo-Tudorstijl. Misschien had hij plannen er later toch te gaan wonen.

In 1872 sterft hij en het kasteel vererft op zijn zoon Henri Guillaume Arnoud. De nieuwe eigenaar heeft geen interesse voor Nijenrode, omdat hij zowel woonde als werkte in Apeldoorn.

Gedurende een aantal jaren verhuurde hij het kasteel aan C.J. van der Meulen, die er een kostschool in had ondergebracht. Na overlijden van Henri Guillaume Arnoud werd het kasteel door zijn erven verkocht.

Van 1907 tot 1930 was het bezit van Michiel Onnes, een Amsterdams handelaar in koffie. Hij liet Nijenrode tot 1920 restaureren en uitbreiden.

In 1930 werd het gekocht door de Amsterdamse joodse kunsthandelaar Jacques Goudstikker. Goudstikker gebruikte het kasteel als toonzaal voor zijn handelsvoorraad. Niet alleen mogelijke klanten werden op het kasteel uitgenodigd, Jacques Goudstikker stelde Nijenrode tevens open voor het publiek. Op deze wijze trachtte Goudstikker ook minder kapitaalcrachten in contact te brengen met kunst. Op en rond het kasteel organiseerde Jacques Goudstikker verschillende benefietconcerten en grote feesten voor de society. Zo heeft onder andere het Concertgebouworkest onder leiding van Willem Mengelberg in de tuin van Nijenrode opgetreden.

Jacques Goudstikker overleed op 16 mei 1940 aan boord van het schip SS Bodegraven, waarmee hij vanuit IJmuiden naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte. Hij werd in Engeland begraven. In juli 1940 werd zijn kunsthandel door het personeel verkocht aan Hermann Göring en de in Nederland woonachtige Duitser Alois Miedl. Het onroerend goed van de kunsthandel, inclusief Kasteel Nijenrode, kwam in handen van Alois Miedl. Na de Tweede Wereldoorlog, heeft de weduwe van Jacques Goudstikker Kasteel Nijenrode teruggekocht van de Nederlandse Staat, die het kasteel na de bevrijding in beheer had. De weduwe Goudstikker heeft het kasteel uiteindelijk weer verkocht.

Universiteit

In 1946 vestigde de Stichting Nijenrode, Instituut voor Bedrijfskunde zich in het kasteel, dat in 1950 door de stichting werd gekocht. In 1982 veranderde de naam in Universiteit Nijenrode en sinds 2005 staat de universiteit bekend als Nyenrode Business Universiteit. Het kasteel is niet toegankelijk voor publiek.

Concerten

Voor de Tweede Wereldoorlog werden veel concerten op Nijenrode gegeven. Ook na de oorlog werden nog enkele concerten in het kasteel gegeven om de inwoners van Breukelen bij het kasteel te betrekken. Deze traditie is in 2009 weer opgepakt, maar de concerten worden nu in het koetshuis gegeven. De Stichting Quality in Music verzorgt optredens op Nijenrode en in de Amstelkerk in Amsterdam en de Grote Kerk in Vreeland.

Overige informatie

In Madurodam en in het themapark Huis ten Bosch nabij Nagasaki staat een kopie van kasteel Nijenrode.

Ridderhofstad Oudaen in Breukelen

Oudaan (Oudaen, Oud Aa) is een voormalige ridderhofstad gelegen aan de rivier de Vecht in het Utrechtse dorp Breukelen

Het is een zeer oud huis, waarschijnlijk tegen het eind van de dertiende eeuw gesticht door een lid van het geslacht Van Loenersloot.

Het is gebouwd tegenover de plaats waar de Aa oorspronkelijk uit de Vecht ontsprong. De ridderhofstad werd vroeger ook wel "Oud Aa" genoemd.

De laatste vertegenwoordiger van de familie Van Loenersloot, Zweder van Loenersloot van Oudaen, overleed in 1429, waarna het huis in bezit kwam van zijn neef en zwager Dirck Taets, die ook het stadskasteel Soudenbalch in Utrecht bezat. Dat huis werd later ook Oudaen genoemd.

In de 15e eeuw was de ridderhofstad eigendom van de familie Taets, maar in 1578 werd het bezit verkocht aan François van Sneek voor 1200 carolusguldens en kwam het vervolgens via vererving aan het geslacht Van der Burch.

In de 17e eeuw werd het kasteel grondig verbouwd, en in het Rampjaar 1672-1673 ontkwam het aan verwoesting door de Fransen die Utrecht en omgeving bezet hadden: de Van der Burchs waren katholiek.

Door zijn huwelijk kwam de hofstad in 1718 in het bezit van de Vlaming Philibert de Clercq, wiens nakomeling August Ernest de Clercq Wissocq, die burgemeester was van het Vlaamse dorp Wieze, het in 1807 aan Hendrik Jacob Ortt verkocht.

Van 1827-1889 was het eigendom van de familie Duuring, waarna verschillende andere particuliere eigenaren volgden. Ook nu wordt het nog particulier bewoond en is het kasteel niet voor publiek toegankelijk.

Slot Zuylen, in Oud Zuilen

Geschiedenis

In de 13e eeuw werd door de Heer van Suilen en Anholt een donjon gebouwd. Van deze woontoren is niet veel bekend. In de 14e eeuw werd de donjon uitgebreid met een zaalhuis. Het geslacht Van Zuylen bleef tot aan de 14e eeuw heersers van het kasteel.

In 1422 erfde Frank van Borssele het kasteel doordat hij aangetrouwd was. Het kasteel werd in datzelfde jaar met de grond gelijk gemaakt tijdens de Hoekse en Kabeljauwse twisten door de Utrechtse Hoeken.

Pas in 1510 werd begonnen met de herbouw van Slot Zuylen

door de edelman Willem van Rennenberg. Kort na de ingebruikname werd het als ridderhofstad erkend.

Zijn nazaten waaronder George van Lalaing, en de familie Van Egmond hadden het in eigendom tot het in 1611 werd verkocht aan de Amsterdamse koopman Jasper Quinget.

Zijn stadgenoot Adam van Lockhorst werd zes jaar later de volgende eigenaar.

Rond 1620 was admiraal Steven van der Hagen bewoner van het slot. Uiteindelijk kwam het slot in bezit van de familie Van Tuyll van Serooskerken.

In 1752 is het slot voor het laatst ingrijpend verbouwd. Sindsdien zijn er aan het hoofdgebouw geen grote veranderingen meer aangebracht. Begin jaren 50 van de 20e eeuw bracht Frederik Christiaan Constantijn van Tuyll van Serooskerken het slot met de tuinen onder in een stichting. Meerdere restauraties vonden er daarna plaats aan Slot Zuylen. Vandaag de dag heeft het onder meer de functie van museum.

Een van de bekendste bewoners van het slot was Belle van Zuylen (1740-1805), een van de eerste geëmancipeerde vrouwen van Nederland.

Slot Zuylen en omgeving

Het slot ligt in een parkje van 1,5 hectare met een 120 meter lange rijksmonumentale slangenmuur.

Bij het kasteel behoren verder nog grachten met de volgende aparte rijksmonumenten: kademuren, een duiker, brug, poortgebouw, hoektoren, koetshuis, tuinmanswoning, slotboerderij, houtopslag- en wagenschuur, speelhuisje, ijzeren hekwerk en een moestuin.

Tussen het slot en de Vecht staat een rijksmonumentaal kerkje, dat voort is gekomen uit de grotendeels in 1847 afgebrande kapel die bij Slot Zuylen hoorde. Onder de kerkvloer werd rond 2000 een grafsteen van Van Rennenberg aangetroffen.

Op ongeveer een halve kilometer afstand van het slot is de begraafplaats Oud-Zuilen gelegen die onder meer fungeert als begraafplaats voor de familie Van Tuyll van Serooskerken.

Tabel van onderdelen van het slot die elk op zich de status van rijksmonumenten hebben

1. Hoofdgebouw	2. Historische tuin- en parkaanleg inclusief slangenmuur
3. 18de-eeuwse bakstenen boogbrug	4. 17de-eeuwse gemetselde kademuur
5. 16de-eeuwse bakstenen poortgebouw	6. 17de-eeuwse bakstenen hoektoren
7. 18de-eeuwse koetshuis	8. Tuinmanswoning gebouwd tussen 1650 en 1750
9. Speelhuisje in chaletstijl, 1910-1920	10. Moestuin met 18de-eeuwse bakstenen tuinmuur
11. Houtopslagschuur	12. Boerderij met toegangshek
13. Wagenschuur uit 1863	14. Laat 19de-eeuwse ijzeren toegangshek
15. 19de-eeuwse gemetselde duiker	

Overige informatie

- Het slot bezit een wandtapijt van de Delftse tapijtwever Maximiliaan van der Gught.
- De oudst bekende meubels die door Gerrit Rietveld zijn gemaakt, dateren uit 1906 en waren bestemd voor het poortgebouw.
- De 18e-eeuwse slangenmuur eindigt ter hoogte van het poortgebouw in een bolwerk met schietspleten. Dit verdedigingsselement wordt gezien als een folly (een nutteloos speels aanvullend element)
- In Slot Zuylen is de TROS-kinderserie Koning Bolo opgenomen

Weerestein bij Nieuwersluis

Weerestein (ook wel: *Weeresteyn* of *Werestein*) is een buitenplaats of kasteel langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Nieuwersluis.

Het is in bredere zin gelegen op de oude scheiding van Holland en Utrecht met de waterloop de Weere als grens. Gaandeweg de geschiedenis hebben diverse verbouwingen met herbouw plaatsgevonden. Op een ets van omstreeks 1680 is een ouder *Huys te Weeresteyn* afgebeeld. Wanneer het eerste huis is gebouwd is niet duidelijk. Ir. J.D.M Bardet vermoedde op deze plaats een laatmiddeleeuws kasteel of versterkt huis, maar dit is niet bewezen. Dit eerste huis zou mogelijk tijdens de franse inval in 1672 verwoest zijn.

Het huidige hoofdgebouw dateert uit ongeveer 1705, maar is nadien fors verbouwd. In rijksmonumentaal opzicht zijn van Weerestein onder meer het hoofdgebouw, de historische parkaanleg en diverse bruggen beschermd.

Grafvondst

In 1760 werd in de tuin een stenen kist gevonden met stoffelijke resten van een persoon, een kromstaf en een loden plaatje met de tekst: *Walterus, burger van Wiltenburg, helper van de bisschop, die met de strop is omgebracht, ligt in deze grafheuvel*. De kist werd enige tijd tentoongesteld en daarna vernietigd. Of het hier om een echte middeleeuwse vondst ging of om een 18e-eeuwse vervalsing is niet meer vast te stellen.

BUITENHUIZEN

Beek en Hof, bij Loenen aan de Vecht

Beek en Hof (ook wel *Beek en Hoff* of *Limburg*) is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Loenen aan de Vecht.

De buitenplaats is omstreeks 1700 of wat verder in de 18e eeuw gesticht.

Gaandeweg is het door verschillende eigenaren verbouwd, uitgebreid en opgesplitst. Het grondgebied van Beek en Hof werd in 1821 verkaveld waarna er al spoedig op een van de kavels een beenzwartfabriek werd gesticht. Met de nabijgelegen molen De Hoop was het de enige industrie in het dorp.

Rond 1938 namen Zusters Franciscanessen Beek en Hof in gebruik als klooster *Mater Dei*. Vanaf circa 1995 tot de gemeentelijke herindeling in 2011 fungeerde het hoofdgebouw na een verbouwing als gemeentehuis van de toenmalige gemeente Loenen.

In rijksmonumentaal opzicht zijn van de buitenplaats diverse delen beschermd zoals het hoofdgebouw en een theekoepel in de overtuin, een tuin aan de overzijde van de openbare weg, waardoor kon worden voorkomen dat de bleekweide in de schaduw van de bomen kwam te liggen.

Bijddorp, bij Loenen aan de Vecht

Bijddorp is een buitenplaats aan de oostelijke oever van de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Loenen aan de Vecht. Het is een van de best bewaard gebleven kleinere buitenplaatsen.

In rijksmonumentaal opzicht zijn van de buitenplaats diverse delen beschermd zoals het uit omstreeks 1700 daterende hoofdgebouw, de historische tuin- en parkaanleg met daarin een tuinmuur en tuinbeelden en delen van het interieur inclusief een Louis-XV stijlkamer.

Aan de achterkant is in de jaren 1983-1987 een Franse tuin aangelegd. Bij het huis behoort ook een overtuin. In totaal beslaat het grondgebied 1,2 hectare.

De belangrijkste restauraties/verbeteringen hebben plaats gevonden in 1934-72 (Louis XV stijl-kamer) en 1985 (uitbreiding landgoed met boomgaard).

Cultuurhistorische mijlpalen:

26 oktober 1966: Bijddorp wordt beschermd Rijksmonument

15 oktober 1997: Bijddorp (kadastrale aanduiding Loenen E-124, 159 en 317) wordt als landgoed geschikt onder de Natuurschoonwet NSW 1928.

30 oktober 2002: Bijddorp aangewezen en beschermd als "complex historische buitenplaats"

Boom en Bosch, bij Breukelen (gemeentehuis), circa 1675

Boom en Bosch is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Breukelen.

Engel de Ruyter liet de buitenplaats omstreeks 1675 bouwen.

Tot de meer recente verbouwingen behoort de herbouw rond 1983 van de twee zijvleugels aan het hoofdgebouw.

Qua rijksmonumenten behoren tot de buitenplaats naast het hoofdgebouw onder meer de parkaanleg, tuinsieraden, een bouwhuis, een losstaand bijgebouw dat allelei functies kan herbergen, en diverse herten.

Tot de gemeentelijke herindeling in 2011 fungeerde Boom en Bosch als gemeentehuis van Breukelen.

Huis ten Bosch, bij Maarssen (oud gemeentehuis), circa 1630

Huis ten Bosch, ook wel *Het Huys ten Bosch* genoemd, is een aan de rivier de Vecht gelegen 17e-eeuws buitenhuis in het dorp Maarssen. Het fungeerde in de 20e eeuw een tijdlang als gemeentehuis en het werd erkend als rijksmonument.

Geschiedenis

De Amsterdamse koopman Pieter Belten trouwde in 1627 met de koopmansdochter Constantia Coymans en kort daarop lieten ze een Hollands classicistisch, vermoedelijk door Jacob van Campen, vormgegeven buitenhuis bouwen in Maarssen. Mogelijk zijn delen van een ouder bouwwerk verwerkt in dit nieuwe huis.

Voor die tijd unieke elementen die Huis ten Bosch meekreeg zijn een spouwmuur en een façade met een fronton en vier lonische pilasters.

De plafonds werden kunstzinnig beschilderd.

Naast het huis kwam een koetshuis dat vandaag de dag nog aanwezig is.

Jacob Cromhout kocht in 1642 het pand aan en tot 1764 bleef het binnen deze vermogende familie waarbij het door hun in de 18e eeuw werd gemoderniseerd.

Nadat de buurman het in bezit kreeg, kocht uiteindelijk de familie Bicker het in 1780 aan, die het huis van een pleisterlaag voorzag. Zij hernoemden het huis naar *Moins et Content*

De Amsterdammer Johannes Buys kreeg Huis ten Bosch in 1816 in zijn bezit; een boerderij, het bos en een moestuin die bij het huis hoorden kregen andere eigenaren.

Nadien verwisselde Huis ten Bosch diverse malen van eigenaar tot de gemeente Maarssen het in 1922 aankocht om het als gemeentehuis te kunnen gaan gebruiken. De buitenplaats Goudestein zou vanaf 1961 het Maarsseense gemeentehuis worden.

In 1961 werd het Huis ten Bosch aangekocht door de oude-kunstverzamelaar en antiquair Jacob Gieling. Het accent van de restauratie die door Gieling en zijn team werd uitgevoerd lag vooral op het herstellen van de buitenplaats in originele toestand. Ondanks een povere documentatie van de originele bouwplannen en binnen de strenge restricties van monumentenzorg werd er door Jacob Gieling, met een team van specialisten, een plan opgesteld dat voorzag in een zorgvuldige sloop van de, voor de functie van gemeentehuis, gedane veranderingen vanaf 1922. Gieling had het vermoeden dat veel van de details die de buitenplaats van origine zou moeten bevatten, na 1922 simpelweg “vertimmerd” waren om het gebouw de functie van gemeentehuis te geven. Zijn vermoeden bleek bewaarheid, en als een van de bewijzen hiervan werden de originele, met bladgoud belegde plafonds onder een laag spaanplaat blootgelegd. Gieling heeft in de restauratie kosten noch moeite gespaard het Huis ten Bosch in de originele, luisterrijke toestand te herstellen. Tevens werd het aanpalende koetshuis gerestaureerd en succes- en sfeervol in het perceel geïntegreerd.

De familie Gieling betrok de gerestaureerde buitenplaats in 1962 en het werd een centrum van activiteit. Onder leiding van de dame des Huizes werden er concerten, lezingen en exposities gehouden. Prinses Beatrix was een graag geziene gast evenals kunstenaars en kunstverzamelaars uit alle delen van de wereld. Het interieur, met haar deels contemporaine inrichting en haar aangelegde tuinen, en vooral de rozentuin waren destijds regelmatig onderwerp en decor van publicaties in nationale en internationale media.

Cromwijck, bij Maarssen, herbouwd circa 1675

Huydecoper, die het meestal verhuurde.

Tussentijds werd in het Rampjaar (1672) de buitenplaats compleet verwoest.

Lukas Rotgans liet deze daarop binnen enkele jaren herbouwen.

Tussen 1757 en 1904 was de buitenplaats in het bezit van de familie Bastert die de locatie gebruikte als woonverblijf en er tevens een steenfabriek bezat.

Op de andere oever lag de steenfabriek Vecht en Rhijn.

Na 1904 was Cromwijck een tijdlang in gebruik als kapok- en parfumeriefabriek. In die periode brak er in 1934 een brand uit in Cromwijck waardoor het dak werd aangetast.

Het ijzeren hekwerk van de buitenplaats is in de eerste helft van de 20e eeuw verloren gegaan. Op de hekpilasters bevinden zich nog vazen die uit circa 1750 dateren.

Cronenburgh, bij Loenen, in 1925 gesticht

Cronenburgh is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Loenen aan de Vecht.^[1]

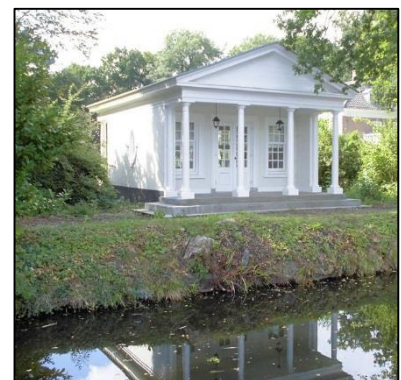
De buitenplaats is rond 1925 gesticht door G.H. Boner op een 2,5 hectare groot terrein dat voorheen behoorde tot de naastgelegen buitenplaats Nieuwerhoek. Architect W.H. Willms maakte voor hem een ontwerp voor het hoofdgebouw, de tuinmanswoning en het tuinhuis. Het onbebouwd gebleven deel werd voorzien van een park-/tuinaanleg.

Het dan al verdwenen kasteel Cronenburgh in de nabije omgeving zorgde ten slotte voor de naam van Boners buitenplaats.

Al spoedig is Cronenburgh verder uitgebreid met onder meer de bouw van een botenhuis en een plantenkas. In de loop der jaren zijn ook de toegangen tot de buitenplaats aangepast waarbij tevens een van Nieuwerhoek afkomstig toegangshek is overgebracht naar Cronenburgh.

Na de dood van Boner in 1935, heeft de buitenplaats diverse eigenaren gehad waaronder Pieter Menten.

Vandaag de dag zijn in rijksmonumentaal opzicht diverse delen van de buitenplaats beschermd.

Daelwijck, bij Utrecht (Zuilen)

Daelwyck (ook wel *Daelwijck*, *Daalwijk*, *Daelwijk* of sinds 2009 *De Parel van Zuilen*) is een buitenplaats aan de rivier de Vecht in de Nederlandse gemeente Utrecht.

Daelwyck dateert qua bouwstijl uit 1830 maar bevat sporen van de 17e eeuw. Het heeft een entreepoort aan de Burgemeester Norbruislaan met een naamsteen van omstreeks 1620. Het oudste archiefdocument dateert van 1657 en bevindt zich in Het Utrechts Archief.

In 1911 verrees een borstelfabriek naast het huis op de locatie van de aardewerkindustrie die zich hier al enkele eeuwen bevond.

De gemeente Zuilen kocht het huis in 1929 om er het gemeentehuis te vestigen, tot de gemeente in 1954 werd opgeheven.

De industrie verdween gaandeweg definitief van het terrein. Rond 1983 was er het hoofdbureau van de Bescherming

Bevolking gehuisvest.

In 1985 gaat het huis naar een beveiligingsbedrijf, en in 1996 vestigde zich er het hotel-restaurant "Het Vechtse Park".

In 2009 is het in eigendom overgegaan naar nieuwe eigenaren en draagt het bedrijf de naam 'De Parel van Zuilen'.

De tuin is in 1911 ontworpen door Leonard Springer en bevat een kunstwerk van Nic Jonk uit 1968 getiteld *Moeder en Kind*.

In 2009 heeft de Stichting Zuilen en Vecht onder begeleiding van Deltavormgroep het restauratieplan voor de Springertuin opgesteld en heeft de gemeente Utrecht de werkzaamheden laten uitvoeren door de firma Scherrenberg.

Daelwijck is erkend als gemeentelijk monument.

Doornburgh, bij Maarssen, 17e eeuw

Doornburgh is een aan de rivier de Vecht gelegen 17e-eeuwse buitenplaats in het dorp Maarssen. Het huis is tezamen met onder meer het eromheen gelegen park, de toegangshekken, een timmermanswoning en een ijskelder erkend als rijksmonument.

Geschiedenis

De Amsterdamse koopman Jan Claesz. Vlooswijck kocht in 1623 het stuk grond waar Doornburgh op staat, waarna Hendrick de Beijer de nieuwe eigenaar werd en het in 1653 doorverkocht aan Pieter Brugman inclusief een erop aanwezige hofstede. Johan van Eegeren nam het twee jaar later over waarbij er inmiddels sprake is van een buitenplaats.

De Utrechtse domheer Willem van Zon kreeg het in 1684 in zijn bezit. Vermoedelijk liet hij het huis grootschalig verbouwen.

Na het overlijden van Van Zon nam Abraham van Romswinkel het in 1718 over waarna het bij twee Portugees-Joodse families terecht kwam. Het zeer kostbare smeedijzeren hekwerk aan de Vechtzijde dateert uit deze periode en werd vermoedelijk in 1725 door de eigenaar Jacobus de Chaves aangebracht.

Jan Elias Huydecoper kocht het in 1772 en tot 1912 zou Doornburgh binnen deze familie blijven. De aangrenzende buitenplaats Goudestein was in deze periode ook in hun bezit. De gronden van Doornburgh werden daarbij uitgebreid (zie ook: Elsenburg) en begin 19e eeuw voorzag de landschapsarchitect J.D. Zocher jr. het van een bos en park.

De volgende eigenaar, Jan Pieter van Voorst tot Beesel, besloot tot een grootschalige restauratie, tevens werd onder meer de entree gewijzigd en voorzien van een begin 18e-eeuwse Groningse ingangspartij.

De plafondschildering op doek, eerst aangebracht na 1920, is van de hand van Jan Abel Wassenbergh. Daarnaast gaf Van Voorst het een bestemming als museum.

Sinds 1957 is Doornburgh in bezit van de Kanunnikessen van het Heilige Graf. Deze lieten rond 1965 een door J. de Jong en D. van der Laan ontworpen nieuw kloostercomplex, Priorij Emmaus, bouwen op het landgoed.

In 2013 werd dit kloostercomplex voorgedragen als rijksmonument in het kader van diverse belangrijk geachte werken uit de wederopbouw.

Oorspronkelijk hoorde bij Doornburgh een theekoepe!. In de tweede helft van de 20e eeuw is die verplaatst naar het nabijgelegen Bolenstein.

Gansenhoef, bij Maarssen, 1655, architect Philips Vingboons

Buitenplaats langs de rivier de Utrechtse Vecht in het Nederlandse dorp Maarssen.^[1]

Het hoofdgebouw van de buitenplaats is rond 1655 gebouwd in sobere Hollands classicistische stijl naar ontwerp van de architect Philips Vingboons.

Gaandeweg de geschiedenis is Gansenhoef verbouwd en uitgebreid. Het bijbehorende park/de tuin dateert deels uit omstreeks 1870. Verder behoren in monumentaal opzicht tot de buitenplaats een toegangshek, meerdere bruggen en een houten appelschuur. Eveneens monumentaal is de theekoepeel langs de rivier die in 1997 werd overgeplaatst van de buitenplaats Vecht en Dijk naar Gansenhoef.

Daarnaast staat in de omgeving een langhuisboerderij die *Klein*

Gansenhoef heet.

In 2012 is het Gansenhoef door de huidige eigenares in de verkoop gezet.

Geesbergen, bij Maarssen

Geesbergen is een buitenplaats langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Maarssen.

Oude geschiedenis rond deze rijksmonumentale buitenplaats voert terug naar het jaar 1649 toen Joan Huydecoper van Maarsseveen van de erfgenamen van Sebastiaan van Geesbergen op en rond deze locatie een groot terrein aankocht inclusief de erop aanwezige boerderij/hofstede Geesbergen. Deze nieuwe eigenaar, die onder meer reeds de buitenplaats Goudestein in eigendom had, verkocht een deel van het terrein en verkavelde de rest.

Onder andere is een van de kavels gebruikt om later de naastgelegen buitenplaats Leeuwenburg te laten verrijzen.

Tot 1681 bleef Geesbergen eigendom van de familie Huydecoper van Maarsseveen.

Onduidelijk is wanneer de huidige buitenplaats Geesbergen precies is gebouwd.

Volgende eigenaren/bewoners van Geesbergen waren onder meer de familie Franco Mendes en Jacob Bicker Raye.

In de eerste helft van de 20e eeuw was Geesbergen in gebruik als kwekerij waarbij naast het landhuis een café is gebouwd van bouwmaterialen afkomstig van gesloopte bijgebouwen. De horecafunctie op Geesbergen is sindsdien gebleven.

Goudestein, bij Maarssen (gemeentehuis), 18e eeuw

Goudestein is, vanaf Utrecht gerekend, een van de eerste buitenplaatsen langs de Vecht en het oude gemeentehuis van Maarsse gelegen aan de Diependaalsedijk 19.

Geschiedenis

In 1608 kocht de Amsterdamse koopman Jan Jacobsz Huydecoper de hofstede *De Gouden Hoeff*. Zijn zoon, Johan Huydecoper van Maarsseveen, die bewindvoerder van de VOC, schepen en meerdere malen burgemeester van Amsterdam was, liet op de plaats van *De Gouden Hoeff* in 1628 het buitenhuis *Goudestein* bouwen. Hier verbouwde hij taxus en meloenen.

In het Rampjaar 1672 wist hij te voorkomen dat de Franse troepen

Goudestein plunderden.

Jan van der Heyden schilderde het huis Goudestein aan de Vecht.

Zijn zoon Joan Huydecoper kocht in 1717 het ernaast gelegen *Silversteyn* en voegde dat bij Goudestein. Nadat zijn eerste vrouw was overleden trouwde hij in 1733 Sophia van der Muelen. Het oude Goudestein werd afgebroken en op 5 oktober 1754, twee jaar na de dood van Joan Huydecoper, werd door zijn zoon Willem Huydecoper de eerste steen

gelegd van het nieuwe Goudestein. Sophia van der Muelen bleef 25 jaar op Goudestein wonen en liet in haar testament vastleggen dat alleen het geslacht Huydecoper het buiten mochten erven. Omstreeks 1860 werd het huis bewoond door hun nazaat Joan Huydecoper van Maarsseveen, burgemeester van Maarssen.

In 1955 besloot de gemeente Maarssen het huis te kopen. Het werd grondig verbouwd en op 19 januari 1961 in gebruik genomen als gemeentehuis van Maarssen in plaats van Huis ten Bosch.

De Nederlandse dichter, geleerde en componist Constantijn Huygens schreef tijdens een bezoek aan de Huydecopers op Goudestein (21 augustus 1656), drie gedichten over Goudestein.

"AENDEN SELVEN

Nu weet ick 't, Maersseveen, en 'tis licht om versinnen,
Waerom uw Goudestein van velen werdt bemint;
Twee lieve dinghen doen 't, en diem'er altoos vindt,
De soete Vecht voor deur, de soete vocht van binnen."

Ook de dichter Jan Vos en de bewoner Balthazar Huydecoper hebben gedichten over Goudestein geschreven.

Koetshuis en park

Bij het huis bevindt zich ook de voormalige hofstede *Silversteyn* die in de 18e eeuw tot onder meer een koetshuis werd verbouwd en thans in gebruik is als onderkomen voor het Vechtstreekmuseum. Het park rond Goudestein is vrij toegankelijk voor publiek.

Groenevecht, bij Breukelen, 17e eeuw met 19e-eeuws landhuis

Groenevecht is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Breukelen.

Tot de buitenplaats behoren in monumentaal opzicht onder meer het landhuis met tuin- en parkaanleg, een tuinmanswoning, boerderij met zomerhuis, en diverse toegangshekken en bruggen. In het verleden behoorde ook een theekoepel tot de buitenplaats.

In het Rampjaar (1672) ontkwam Groenevecht aan verwoesting omdat Franse troepen er waren ingekwartierd.

Hazenburg (Vecht en Rust), bij Maarssen

Hazenburg is een buitenplaats langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Maarssen. De buitenplaats wordt ook wel *Hasenburg* genoemd en heette voor 1742 *Vegt en Rust* of *Vecht en Rust*.

Het landhuis met tuinkoepel die verbonden is aan de tuilmuren, is gewaardeerd als rijksmonument. De datering van deze bouwwerken ligt in de late 17e eeuw/18e eeuw.

Herteveld / Hartevelt, bij Maarssen

Herteveld, ook wel *Hartevelt* genoemd, is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Maarssen. De eerste eigenaar was Dirck van Zennick die vermoedelijk

omstreeks 1630 Herteveld liet bouwen.

In de 19e eeuw is de buitenplaats meermaals gewijzigd. Een eeuw later is een deel van het grondgebied verkaveld.

Vandaag de dag is de buitenplaats een rijksmonument.

Tot de buitenplaats behoren onder meer het hoofdgebouw met daaromheen een park, een koetshuis, tuinmanswoning, orangerie en een toegangshek.

Leeuw en Vecht, bij Maarssen

Leeuw en Vecht (ook wel *Leeuw en vegt* of *Leeuw en vecht*) is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Maarssen.

Vanaf 1729 was Leeuw en Vecht in bezit van De Mesa, met rond 1800 als eigenaar Backer.

Het huidige hoofdgebouw is omstreeks 1860 gebouwd nadat een brand het oorspronkelijke gebouw had verwoest. Het is een eclectisch vormgegeven gepleisterd bouwwerk van geringe hoogte met een verhoogde middenpartij.

Om het hoofdgebouw ligt een tuin. Daarin bevindt zich een koetshuis dat ook uit de tijd van de herbouw dateert.

De theekoepel stamt uit het eind van de 18e eeuw en draagt de naam *Nieuwe Vecht*.

Leeuwenburg, bij Maarssen, 17e eeuw

Leeuwenburg is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Maarssen.

In 1649 kocht Joan Huydecoper, eigenaar van Goudestein, de hofstede *Geesbergen*. In 1657 verkocht hij de grond in delen, waarna de nieuwe eigenaar David Cardoso er mogelijk een buitenplaats onder de naam *Boekendaal* bouwde. In 1660 wordt de naam *Spruytenburg* voor het eerst vermeld. Tot rond 1800 werd het landgoed door Portugees-joodse kooplieden bewoond.

Pas vanaf 1789 is het, waarschijnlijk na een verbouwing, bekend onder de naam *Leeuwenburg*.

Tot de buitenplaats behoren naast het hoofdgebouw in bijzonder opzicht ook onder meer een theekoepel uit circa

1800, en een inrijhek.

Nieuwerhoek, bij Loenen, circa 1625

Nieuwerhoek is een buitenplaats langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Loenen aan de Vecht.

Nieuwerhoek is ruwweg rond 1625 gesticht door de Amsterdamse koopmansfamilie Van Hoek. In 1710 werd het door hen verkocht aan Jan van Tarelincx. Diverse nieuwe eigenaren volgden zoals W.B. Pook van Baggen in 1827.

Vandaag de dag bestaat de buitenplaats uit meerdere rijksmonumenten waaronder het hoofdgebouw met een vrijwel gelijke voor- en achtergevel. Hoewel in de loop der tijd aangepast, is het oorspronkelijke hoofdgebouw vrij gaaf bewaard gebleven. Verder behoren tot Nieuwerhoek in rijksmonumentaal

opzicht de tuin- en

parkaanleg, twee bouwhuizen uit circa 1800, en twee toegangsbruggen met hekwerken. In het verleden bevond zich een uitkijktorentje boven een vijver op de buitenplaats.

Oud Over, bij Loenen aan de Vecht

De rijksmonumentale buitenplaats heeft onder meer een hoofdgebouw, historische tuin- en parkaanleg, tuinkoepel, tuinmanswoning annex paardenstal en koetshuis, en meerdere toegangshekken. Deze buitenplaats werd rond 1700 door Pieter van Beeck gebouwd. Zoals zo veel buitenplaatsen betrof dit een uitbreiding van een eerdere hofstede op deze plaats, als bijgebouw van het ernaast gelegen Beek en Vecht. Hij noemde het huis Beek en Hoven, een naam die 10 jaar later door zijn

erfgenaam veranderd werd in Oud Over. Het kubusvormige gebouw heeft vier hoge schoorstenen en een sobere, typische symmetrische gevelindeling. Slechts enkele elementen uit het oorspronkelijke interieur zijn bewaard gebleven, zoals de marmeren gangvloer en enkele stucplafonds. Op het terrein van ruim 1 hectare staan tevens een koetshuis uit circa 1700 en een laat 18de-eeuwse theekoepel in Lodewijk XV stijl aan de Vechtoever. De parktuin werd in 1920 aangelegd in gemengde stijl.

Buurtschap/wijk

Hoewel de dorpskern van Loenen zeer nabij op de andere rivieroever ligt, behoorde het buurtschap/de wijk Oud Over of Oud-Over ruwweg vanaf 1800 tot de voormalige gemeente Loosdrecht met de hoofdplaats enkele kilometers verder. In 1950 telde de buurtschap 711 inwoners. Bij een herindeling in 1952 kwam het onder de gemeente Loenen te vallen tot deze gemeente in 2011 opging in de gemeente Stichtse Vecht.

Straat

De weg met de straatnaam *Oud Over* is gelegen op de oostoever van de Vecht en loopt over een afstand van ruim twee kilometer tussen Loenen aan de Vecht en het noordelijker gelegen Vechtdorp Vreeland. In bredere zin vormt *Oud Over* een voortzetting van het Zandpad. Aan Oud Over liggen buiten de gelijknamige buitenplaats onder meer andere rijksmonumenten zoals de buitenplaatsen annex landhuizen Vechtlust (nr. 3), Bijldorp (nr. 8) en Vecht en Lommer/Kalorama (nr. 59).

Over-Holland, te Nieuwersluis, in de 18e eeuw vergroot

Over-Holland (ook wel *Over Holland*) is een buitenplaats langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Nieuwersluis.

Tot de buitenplaats behoren vandaag de dag in monumentaal opzicht onder meer het hoofdgebouw, de tuin- en parkaanleg inclusief overtuin, orangerie, tuinkoepel en diverse toegangshekken. Het huis werd in de 19e en 20e eeuw bewoond door leden van de familie Doude van Troostwijk.

Queekhoven, bij Breukelen, 17e eeuw

Queekhoven is een kasteel/buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Breukelen.

De oudste verschijning van Queekhoven dateert van voor het Rampjaar (1672). Dat jaar brachten Franse troepen verwoestingen aan, waarop nog die eeuw de voorgevel van het hoofdgebouw werd vervangen. Nadien is het hoofdgebouw meermaals verbouwd.

Om het hoofdgebouw ligt een bijbehorend park. Tevens bevindt zich er een tuingedeelte waarin gekweekt wordt, de huisnaam is eraan ontleend. Diverse kassen, een tuinmanswoning en een slangenmuur (meandermuur) zijn er bijzonderheden van. Andere bijzondere delen die tot Queekhoven behoren zijn onder meer twee bouwhuizen en meerdere toegangspartijen met hekwerken.

Queekhoven is onder andere in de loop der eeuwen gebruikt als chique Franse jongenskostschool.

Rupelmonde, rond 1750 vergroot

Rupelmonde is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Nieuwersluis.

De buitenplaats is vernoemd naar de Belgische plaats Rupelmonde. Rond 1750 is het hoofdgebouw vergroot, aan de Vechtzijde kwam daarin een zaal gedeeltelijk in een forse uitbouw te liggen. Later volgden nog andere aanpassingen.

In monumentaal opzicht horen tot de buitenplaats naast het hoofdgebouw onder meer de tuin- en parkaanleg met tuinbeelden, een

koetshuis, diverse hekwerken en een tuinhuis. De monumentale tuinmuur bij de moestuin valt vandaag de dag ook onder Rupelmonde maar behoorde oorspronkelijk tot de naastgelegen buitenplaats Sterreschans.

Slangevecht, bij Breukelen, circa 1725

Slangevecht is een buitenplaats/landhuis langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Breukelen. Het landhuis dateert uit circa 1725 en is gaandeweg de geschiedenis verbouwd. De excentrieke L.C. Dudok de Wit alias Kees de Tippelaar was een van de eigenaren van Slangevecht. Vandaag de dag is er een restaurant in gevestigd

Leonard Corneille (Cornelis/Kees) Dudok de Wit alias **Kees de Tippelaar** en *De Wandelende Hollander* (Amsterdam, 3 oktober 1843 -Breukelen, 29 maart 1913) was een Nederlandse excentriekeling,

fervent wandelaar, filantroop en eigenaar van een buitenplaats met privémuseum. Dudok de Wit werd geboren in een zeer vermogend Amsterdams koopmansgeslacht en erfde met zijn broer de buitenplaats Slangevecht in Breukelen.^[1] Hij maakte meerdere grote wandeltochten, waaronder als eerste blanke Europeaan een maandenlange tocht door Java over een afstand van 3560 kilometer. Hij wordt gezien als een grondlegger binnen het sportieve langeafstandswandelen. Tijdens zijn reizen verzamelde hij attributen voor zijn Museum voor Land- en Volkenkunde. Daarnaast was hij medeoprichter van de Amsterdamsche Hockey & Bandy Club. Dudok de Wit bleef ongehuwd. In zijn woonplaats Breukelen organiseerde hij activiteiten en trakteerde met zijn verjaardag plaatselijke jeugd op poffertjes. Na zijn overlijden in 1913 wordt laatstgenoemde vanuit zijn testament voortgezet.

Slotzicht, bij Vreeland

Slotzicht is een [buitenplaats](#) langs de rivier de [Vecht](#) bij het Nederlandse dorp [Vreeland](#).^[1] De buitenplaats bestaat uit diverse [rijksmonumenten](#) waaronder het 18e-eeuwse hoofdgebouw, een tuinhuis, koetsierswoning, [botenhuis](#), toegangshek en een historische tuin- en parkaanleg.

Sterreschans, te Nieuwersluis, in de 18e eeuw vergroot

Sterreschans is een [buitenplaats](#) in het dorp [Nieuwersluis](#) in de Utrechtse gemeente [Stichtse Vecht](#).

De buitenplaats is rond 1688 ontstaan langs de rivier de [Utrechtse Vecht](#). Vandaag de dag is het gewaardeerd als [rijksmonument](#). In 1997 is een [theekoopel](#) van Sterreschans herbouwd.

Het huis wordt sinds 1815 bezeten en bewoond door leden van de familie [Doudé van Troostwijk](#), waarvan de naam voortleeft doordat bij koninklijk besluit werd toegestaan dat de zoon van de Eliza Theodoor van Beusekom en Cornelia Antoinetta Doudé van Troostwijk de achternaam van zijn moeder ging voeren.

Swaenen-Vecht, te Oud-Zuilen

Het historische pand Swaenenvecht is zowel een [rijksmonument](#) als een [gemeentelijk monument](#) en is gelegen aan de rivier de [Vecht](#) in het dorp [Oud-Zuilen](#) in de Nederlandse provincie [Utrecht](#).

In de geveltop van het pand is een [gevelsteen](#) te zien met daarop twee vechtende [zwanen](#) en de huisnaam. Het pand bestaat uit aparte delen die in verschillende tijden zijn gebouwd. Hierdoor heeft Swaenenvecht een ingewikkelde plattegrond. De voorgevel bestaat uit een linkerdeel dat een [trapegevel](#) heeft uit de [renaissance](#) periode, die is versierd met bollen en dekplaten. Rechts heeft het gebouw een [lijstgevel](#) uit de 19e eeuw, die grijsgepleisterd is.

Het [renaissance](#) deel is in 1678 aangekocht om als [pastorie](#) voor de kerk in [Oud-Zuilen](#) te dienen. Swaenenvecht heeft tot 1970 dienst gedaan als [pastorie](#).

In 1971 betrok de [socioloog Piet Thöenes](#) samen met zijn vrouw het pand. Daar woonden zij eerst in een woongemeenschap en later in een familieverband van drie generaties.

Tegenwoordig wordt de begane grond van het 19e-eeuwse gedeelte van het pand gebruikt als [galerie](#).

Vecht en Dijk, te Maarssen, vermoedelijk 18e eeuw

Buitenplaats Vecht en Dijk ligt aan de [Straatweg 68](#) te [Maarssen](#) in de Nederlandse gemeente [Stichtse Vecht](#). Deze buitenplaats lag naast de buitenplaats [Op Buuren](#) aan de [Vecht](#).

Vecht en Dijk is vermoedelijk in de 18e eeuw gebouwd^[1] en was net als buitenplaats Op Buuren een aanzienlijke buitenplaats.

Het huis Vecht en Dijk kreeg in 1861 een geheel [gietijzeren theekoepel](#) vervaardigd door de firma [Nering en Co](#) te [Deventer](#).^[2] De theekoepel is in 1997 verhuisd en is nu te vinden bij buitenplaats [Gansenhoeft](#)^[3] met een tuin die de naam Gansenhoeft draagt aan het Zandpad 29 in Maarssen.^[4]

In de jaren 1980 verrees de [Zuilensebrug](#) ernaast. De buitenplaats Vecht en Dijk dient nu als [appartementencomplex](#).

Vecht en Hoff, bij Breukelen, 18/19e eeuw

Vecht en Hoff is een [landhuis](#) langs de rivier de [Vecht](#) bij het Nederlandse dorp [Breukelen](#).

Het huis werd in 1873 gebouwd. Op deze plaats heeft een voorganger gestaan, die voor het eerst in 1718 genoemd wordt en [Grashuisse](#) heette. Het exterieur is nauwelijks gewijzigd sinds het huis gebouwd werd. Alleen werd aan de zuidelijk zijgevel een aanbouw toegevoegd.

Het hele huis is voorzien van pleisterwerk met daarin voegen. Van afstand lijkt het hierdoor net of het huis is opgebouwd uit blokken [natuursteen](#).

Het landhuis is een [rijksmonument](#) tezamen met een bijbehorend hek. Het hek dateert uit de 18e eeuw en is voorzien van sierlijk [rococo](#) smeedwerk.

Vechtenstein, bij Maarssen

Vechtenstein is een [buitenplaats](#) langs de rivier de [Vecht](#) in het Nederlandse dorp [Maarssen](#). Het hoofdgebouw lag in de 18e eeuw dicht op de rivier met het [jaagpad \(Zandweg\)](#) erlangs. Aan de voorzijde was aan beide zijvleugels van het hoofdgebouw een [tuinkoepel](#) aangebouwd. In de 19e eeuw is Vechtenstein gesloopt. Johannes Frederik baron van Reede liet daarop een nieuwe buitenplaats verrijzen. Het huidige hoofdgebouw dateert uit 1936.

Een 18e-eeuws tuinhuis is nog aanwezig op de buitenplaats. Een parkontwerp van [Jan David Zocher](#) kwam rond 1828 tot stand. Het park kent vandaag de dag gedeeltelijk openbare toegang.

Vechtevoort te Maarssen

Vechtevoort (Hoge Sant, Hogesant, Vegtevoort, Nieuw Vechtevoort) is een voormalige [buitenplaats](#) te [Maarssen](#) op de westelijke oever van de [Vecht](#). Eind 18e eeuw verscheen op de plaats *Nieuw Vechtevoort* door vernieuwing of een zeer ingrijpende verbouwing maar het behield zijn functie als buitenplaats. Dit bouwwerk is erkend als [rijksmonument](#).^[1]

Bouwkundige geschiedenis[bewerken]

De eerste (houten) bebouwing heeft op deze plaats al plaatsgevonden sinds 1300. De buitenplaats is gebouwd op een zanderige [oeverwal](#). De stenen bebouwing wordt rond 1600 voor het eerst genoemd onder de naam het huis Hogesant. De naam Vechtevoort wordt voor het eerst in 1633 genoemd. Over de oorsprong daarvan gaan verschillende

verhalen. Eén ervan gaat er van uit dat de oorspronkelijke bebouwing ook al die naam had. Na een ingrijpende verbouwing aan het einde van de 18e eeuw wordt het huis ook Nieuw Vechtevoort genoemd.

Het huis heeft een hoog [zadeldak](#) aan de zijkant in een topgevel eindigend. Het heeft in het begin van de 20e eeuw een witgepleisterde lijstgevel gehad. Op het dak bevinden zich drie [dakkapellen](#). Vanaf 1972 is het huis gerestaureerd en ontleisterd.

Eigenaren

Het huis heeft vele eigenaren gehad waaronder Abraham Aboabab alias Dionies Genis, de eerste Portugese Jood die zich in Maarssen vestigt op een buitenplaats.

Doeleinden

Het huis heeft ook vele functies gehad waaronder die van katholieke [schuilkerk](#), [synagoge](#), [jongherenkostschool](#) en [bakkerij](#). In het huis is nu een [apotheek](#) gevestigd.

Vechtoever, te Maarssen, 18e eeuw

Vechtoever (ook wel *Vegt-oever*) is een [buitenplaats](#) langs de rivier de [Vecht](#) in het Nederlandse dorp [Maarssen](#).

Het huidige hoofdgebouw van de buitenplaats dateert uit de 18e eeuw en verving de hofstede *Den Oever*. In de 19e eeuw zijn er twee erkers aan het hoofdgebouw toegevoegd. Eromheen bevindt zich een historisch park met diverse bijzonderheden zoals een koetshuis, [oranjerie](#), [tuinkoepel](#) en een inrijhek. In het verleden was er ook een [slangenmuur](#) bij Vechtoever.

Een der eigenaren van (de voorganger van) Vechtoever was [Jacob Hiskia Machado](#), hoofdbewindvoerder rond 1721 van de [Provinciale Utrechtsche Geotroyeerde Compagnie](#)

Vechtvlief, bij Breukelen, ca. 1670, architect Philips Vingboons

Vechtvlief of Veg(h)tvliet is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Breukelen.

Vechtvlief is als landhuis naar ontwerp van de bekende architect Philips Vingboons rond 1670 gebouwd voor de Amsterdamse koopman Willem van den Broeck.

In de 18e eeuw is het hoofdgebouw ingrijpend verbouwd met ook in de 19e eeuw wijzigingen.

Ignatius van Logteren vervaardigde omstreeks 1730 de twee beelden die vandaag de dag aan weerszijden van de voorgevel staan en Atalante en Meleager voorstellen.

Bij het landhuis horen verder onder meer een dienstgebouw, Klein Vechtvlief geheten, stallen en een hekwerk.

Vijverhof, bij Nieuwersluis, 1670 met herbouw hoofdgebouw 1866

De Vijverhof is een [buitenplaats](#) langs de rivier de [Vecht](#) bij het Nederlandse dorp [Nieuwersluis](#).

Geschiedenis

Stichter van de buitenplaats is [Agnes Block](#) (1629-1704) in 1670.

Na de aankoop van een boerderij met 14,5 [hectare](#) grond liet ze de buitenplaats verrijzen in de vorm van een woonhuis met [theekoepel](#) en [oranjerie](#).

Daarnaast bestond de buitenplaats uit boomgaarden, een moes- en bloementuin, plantsoen en bos, meerdere vijvers en op de andere riviervoever een overplaats. In het [Rampjaar](#) (1672) werden Franse troepen in de Vijverhof [ingekwartierd](#) en bleef de buitenplaats gespaard.

In een verwarmde kas kweekte ze de eerste vruchtdragende [Ananas](#) van Europa in 1685.

Met regelmaat bezochten kunstenaars, waaronder [Alida Withoos](#), de Vijverhof om zeldzame dieren en planten vast te leggen.

Begin 19e eeuw is de buitenplaats deels gesloopt en bij de naastgelegen buitenplaats [Over-Holland](#) gevoegd.

In 1866 werd de Vijverhof weer zelfstandig en is het huidige hoofdgebouw in [eclectische stijl](#) gebouwd. Vandaag de dag is het oorspronkelijke grondgebied van de buitenplaats gedeceimeerd en nog zo'n 1.5 hectare groot.

De Vijverhof was het hoofdkwartier tijdens de Tweede Wereldoorlog van de [NSB-afdeling](#) "de Vechtstreek". In latere tijden was het de hoofdvestiging van achtereenvolgens het Hydrobiologisch Instituut (1957-1968), het Limnologisch Instituut (1968-1992) en het [Nederlands Instituut voor Ecologie](#) (1992-2011) van de [Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen](#).

Vredenhoef, bij Maarsse

Vredenhoef is een [buitenplaats](#) langs de rivier de [Vecht](#) in het Nederlandse dorp [Maarsse](#).

In [rijksmonumentaal](#) opzicht behoren tot de buitenplaats het hoofdgebouw, de historische tuin- en parkaanleg en het koetshuis. Ook daarin beschermd is het toegangshek dat oorspronkelijk van [Vechtenstein](#) afkomstig is.

Vredenhorst, bij Vreeland

Vredenhorst is een [buitenplaats](#) langs de rivier de [Vecht](#) bij het Nederlandse dorp [Vreeland](#).^[1]

De buitenplaats bestaat uit diverse [rijksmonumenten](#): het hoofdgebouw, een begin 20e-eeuws koetshuis en een historische tuin- en parkaanleg. Het hoofdgebouw is in de 17e eeuw gebouwd waarbij in de kelder gebruik is gemaakt van oudere, mogelijk middeleeuwse, delen. Gaandeweg de geschiedenis is het hoofdgebouw diverse malen verbouwd. Aan het hoofdgebouw grenst een druivenkas uit omstreeks 1910. De oudste delen van de historische tuin- en parkaanleg dateren waarschijnlijk uit de [late middeleeuwen](#).

Vreedenhoff, te Nieuwersluis, 1749-1753

Vreedenhoff is een buitenplaats langs de rivier de Vecht in het Nederlandse dorp Nieuwersluis.

Tot de buitenplaats behoren vandaag de dag in monumentaal opzicht onder meer het hoofdgebouw, de tuin- en parkaanleg, een toegangshek en een tuinkoepel.

Het hoofdgebouw en het toegangshek dateren uit omstreeks 1750. In deze periode werd het landhuis van Andries Pels in opdracht van de nieuwe eigenaar Pieter Trip compleet vervangen door een groots bouwwerk, vermoedelijk naar ontwerp van de architect Jean Coulon, en ontstond het huidige hoofdgebouw. Nadien zijn er nog aanpassingen aan gedaan. Het hekwerk is vervaardigd door de Amsterdamse meestersmid Gijsbert van Dijk. De tuinkoepel stamt uit 1776.

Vreedenoord, te Breukelen

Vreedenoord is een buitenplaats langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Breukelen.^[1]

Het 18e-eeuwse landhuis van Vreedenoord is gaandeweg de geschiedenis ingrijpend verbouwd. Daarnaast behoorden of behoren tot de buitenplaats stalgebouwen/een koetshuis, orangerie en een uitzichtterras.

Zuylenburgh, bij Oud-Zuilen

Historie

Het is niet precies bekend wie de buitenplaats Zuylenburgh bouwde en wanneer. Uit een prent uit 1719 blijkt dat er toen al een groot huis op deze plaats stond, maar kleiner dan het huidige. Het huidige pand is gebouwd door Jan Maximiliaan van Tuyll van Serooskerken, nadat hij het in 1752 kocht. Zuylenburgh heeft verschillende eigenaars gehad, waarvan 190 jaar de familie Van Tuyll van Serooskerken, eeuwenlang kasteel-eigenaren van het nabijgelegen Slot Zuylen. Zij verhuurden het huis over het algemeen. Pas in 1825 wordt voor het eerst echt de naam Zuylenburgh gebruikt.

Planetarium Zuylenburgh

In 2009 is het huis volledig gerestaureerd, waarbij het in zijn originele staat – met wat moderne aanpassingen – werd teruggebracht. Na de restauratie heeft de huidige eigenaar een planetarium in zijn huis aangebracht. Dit planetarium is het tweede van zijn soort in Nederland, alleen in het huis van Eise Eisinga in Franeker is een vergelijkbaar mechanisch model te vinden. Het Planetarium Eise Eisinga diende als model voor dit planetarium. Tegenwoordig is de naam van het huis aangepast en veranderd in Planetarium Zuylenburgh. Omdat het planetarium in een particulier woonhuis is opgesteld kan het slechts op afspraak bezichtigd worden.

Zwaanwijck, bij Nigtevecht

Zwaanwijck is een buitenplaats langs de rivier de Vecht bij het Nederlandse dorp Nigtevecht.

De buitenplaats is in de 18e eeuw ontstaan. Rond 1895 is een nieuwe buitenplaats aangelegd. Architect H.H. Hagedorn jr. ontwierp daarin het hoofdgebouw. Op de buitenplaats bevinden zich ook uit dezelfde tijd een koetshuis, tuinmanswoning en een houtentheekoepel. Nadien is de buitenplaats verbouwd. Onder anderen Mien Ruys zorgde voor een nieuw tuinontwerp.